UZNESENIE PREDSEDU SÚDNEHO DVORA

z 29. apríla 2005 *

Vo veci C-404/04 P-R,

ktorej predmetom je návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa článku 242 ES a 243 ES, podaný14. októbra 2004,

Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, v zastúpení: C. Arhold a N. Wimmer, Rechtsanwälte, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

ďalší účastníci konania:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Di Bucci a V. Kreuschitz, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: nemčina.

Schott AG, pôvodne Schott Glas, v zastúpení: U. Soltész, Rechtsanwalt,

vedľajší účastník v prvostupňovom konaní,

PREDSEDA SÚDNEHO DVORA,

po vypočutí generálnej advokátky: C. Stix-Hackl,

vyhlásil toto

Uznesenie

1 Návrhom na nariadenie predbežného opatrenia žiada Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (ďalej len „žalobca"), aby predseda Súdneho dvora nariadil odklad výkonu článku 2 rozhodnutia Komisie 2002/185/ES z 12. júna 2001 o štátnej pomoci poskytnutej Spolkovou republikou Nemecko v prospech Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (Nemecko) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 62, 2002, s. 30, ďalej len „napadnuté rozhodnutie"), dovtedy, kým Súdny dvor nerozhodne rozsudkom, ktorým sa konanie vo veci odvolania, ktoré podal 22. septembra 2004 v konaní C-404/04 P, skončí, alebo do dňa, ktorý určí predseda Súdneho dvora, a subsidiárne, nariadil iné alebo dodatočné opatrenie, ktoré by predseda Súdneho dvora posúdil ako nevyhnutné alebo vhodné.

Skutkový stav predchádzajúci tomuto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia

2 Napadnutým rozhodnutím Komisia konštatovala, že Spolková republika Nemecko poskytla žalobcovi pomoc, nezlučiteľnú so spoločným trhom v sume vo výške 4 milióny DEM. V článku 2 tohto rozhodnutia tento členský štát zaväzuje, aby bezodkladne žiadal o vrátenie predmetnej pomoci.

3 Žalobca navrhol, aby Súd prvého stupňa Európskych spoločenstiev napadnuté rozhodnutie zrušil. V priebehu konania pri viacerých príležitostiach nariadil predseda Súdu prvého stupňa predbežné opatrenia, ktorých dôsledkom bol v podstate odklad povinnosti vrátiť spornú sumu až do ukončenia konania pred Súdom prvého stupňa, pod podmienkou, že žalobca vráti časť sumy, čo aj uskutočnil (pozri uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa zo 4. apríla 2002, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, T-198/01 R, Zb. s. II-2153; z 1. augusta 2003, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, T-198/01 R [II], Zb. s. II-2895, a z 12. mája 2004, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, T-198/01 R III, Zb. s. II-1471).

4 Od okamihu, keď Súd prvého stupňa zamietol žalobu vo veci samej rozsudkom z 8. júla 2004, Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia (T-198/01, Zb. s. II-2717, ďalej len „napadnutý rozsudok"), podal žalobca 22. septembra 2004 proti tomuto rozsudku odvolanie. V rámci tohto odvolania v podstate žiada o odklad napadnutého rozhodnutia do skončenia konania pred Súdnym dvorom.

5 Skutkový stav, predchádzajúci tomuto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, je podrobnejšie opísaný v bodoch 7 — 28 napadnutého rozsudku:

„7 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH je nemecká obchodná spoločnosť so sídlom v Ilmenau v Spolkovej krajine Durínsko. Podniká v oblasti sklárskeho priemyslu.

8 Bola založená v roku 1994 manželmi Geißovými s cieľom prebratia štyroch z dvanástich výrobných pásov skla, ktoré patrili bývalej spoločnosti Ilmenauer Glaswerke GmbH (ďalej ‚IGW'), ktorej likvidáciu uskutočnil Treuhandanstalt (štátny orgán poverený reštrukturalizáciou podnikov v bývalej Nemeckej demokratickej republike, neskôr transformovaný na Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, ďalej ‚BvS'). Dotknuté výrobné pásy tvorili súčasť znárodneného majetku Volkseigener Betrieb Werk für Technisches Glas Ilmenau, ktorý pred znovuzjednotením Nemecka bol strediskom výroby skla bývalej Nemeckej demokratickej republiky.

9 Predaj štyroch výrobných pásov IGW žalobcovi sa uskutočnil v dvoch častiach, prvou zmluvou z 26. septembra 1994 [ďalej ‚asset-deal 1' (zmluva o prevode aktív)], odsúhlasenej Treuhandanstalt v decembri 1994, a druhou zmluvou z 11. decembra 1995 (ďalej ‚asset-deal 2'), odsúhlasenej BvS 13. augusta 1996.

10 Podľa asset-deal 1 kúpna cena prvých troch výrobných pásov bola celkovo stanovená na 5,8 milióna nemeckých mariek (DEM) [2 965 493 eur (EUR)] a mala byť zaplatená v troch splátkach k 31. decembru 1997, 1998 a 1999. Zaplatenie bolo zabezpečené hypotekárnou zárukou vo výške 4 miliónov DEM (2 045 168 EUR) a bankovou zárukou vo výške 1,8 milióna DEM (920 325 EUR).

11 Je nesporné, že žiadna z týchto troch splátok nebola zaplatená.

12 Podľa asset-deal 2, IGW predala žalobcovi aj štvrtý výrobný pás za cenu 50 000 DEM (25 565 EUR).

13 Je rovnako nesporné, že žalobca mal v roku 1997 finančné problémy. Vzhľadom na tieto ťažkosti žalobca začal rokovať s BvS. Výsledkom bolo uzatvorenie zmluvy zo 16. februára 1998, ktorou BvS súhlasila so znížením kúpnej ceny stanovenej v asset-deal 1 o 4 milióny DEM (ďalej ‚zníženie ceny').

14 Listom z 1. decembra 1998 Spolková republika Nemecko oznámila Komisii rôzne opatrenia zamerané na záchranu žalobcu, ktorých súčasť tvorilo aj zníženie ceny. Toto oznámenie sa z časti týkalo plánu reštrukturalizácie na obdobie rokov 1998 až 2000, ktorý obsahoval najmä hľadanie nového súkromného investora schopného investovať 3 850 000 DEM (1 968 474 EUR).

15 Listom č. SG (2000) D/102831 zo 4. apríla 2000 Komisia začala konanie vo veci formálneho zisťovania upravené v článku 88 ods. 2 ES. Usúdila, že nemecké orgány mohli poskytnúť v rámci zmlúv asset-deal 1 a asset-deal 2 rôzne štátne pomoci. Tieto údajné pomoci sú opísané v oznámení uverejnenom v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* z 29. júla 2000 [Výzva na predloženie pripomienok podľa článku 88 ods. 2 Zmluvy ES k štátnej pomoci C 19/2000 (predtým NN 147/98) — Štátna pomoc poskytnutá Technische Glaswerke Ilmenau GmbH Nemecko (Ú. v. ES C 217, s. 10)], v ktorom Komisia predbežne usúdila, že dve dotknuté opatrenia sa môžu považovať za pomoc nezlučiteľnú so

spoločným trhom, najmä zníženie ceny a úver vo výške 2 miliónov DEM (1 015 677 EUR), ktorý žalobcovi poskytla Aufbaubank Thüringen (TAB) 30. novembra 1998, v súlade so schémou pomoci NN 74/95 [povolenej rozhodnutím SG (96) D/1946].

16 Spolková republika Nemecko predložila Komisii listom doručeným 7. júla 2000 svoje pripomienky k začatiu konania vo veci formálneho zisťovania. Podľa nej zníženie ceny nebolo štátnou pomocou, ale zodpovedalo správaniu sa súkromného veriteľa, ktorý sa snaží zabezpečiť svoju pohľadávku v situácií, keď vymáhanie celej kúpnej ceny by vyvolalo likvidáciu žalobcu.

17 Po oboznámení sa s oznámením z 29. júla 2000, žalobca predložil Komisii 28. augusta 2000 svoje pripomienky. Požiadal Komisiu, aby mu sprístupnila neutajenú časť spisu a aby mu potom umožnila predložiť nové pripomienky.

18 Listom z 11. októbra 2000 BvS povolil žalobcovi odklad zaplatenia zvyšku ceny stanovenej asset-deal 1, teda 1,8 milióna DEM, ako aj odklad zaplatenia úrokov splatných medzi 1. januárom 1998 až 20. júnom 2000 predstavujúcich 198 800 DEM (101 645 EUR). Bez toho, aby požadoval zaplatenie ďalších úrokov BvS určila nové ročné splátky k 31. decembru 2003 až 2005. Ku každému z týchto dátumov mala byť uhradená suma vo výške 666 600 DEM (340 827 EUR).

19 Oznámením z 20. novembra 2000 Spolková republika Nemecko predložila Komisii svoje vyjadrenie k pripomienkam predloženým Komisii podnikom Schott Glas, ktorý je konkurentom žalobcu, v rámci konania vo veci formálneho zisťovania 28. septembra 2000.

20 Dňa 27. februára 2001 Spolková republika Nemecko doručila Komisii v prílohe k svojmu oznámeniu kópiu správy z 24. novembra 2000, ktorá pochádzala od pána Arnolda, účtovníka, a ktorá sa týkala stavu a možností dosiahnutia ziskovosti žalobcom (ďalej ‚správa Arnold').

21 Komisia prijala 12. júna 2001 [napadnuté] rozhodnutie. Vzdajúc sa výslovne možnosti v rámci toho istého konania vo veci formálneho zisťovania posudzovať iné potencionálne pomoci, ako napríklad nováciu bankovej záruky vo výške 1,8 milióna DEM, vytvorenú na základe asset-deal 1 na pozemkový dlh nižšieho stupňa (‚nachrangige Grundschuld') a odklad zaplatenia zvyšku kúpnej ceny stanovenej touto zmluvou do roku 2003 (odôvodnenia č. 42, 64 a 65 napadnutého rozhodnutia), Komisia dospela k záveru, že zníženie kúpnej ceny by súkromný veriteľ neodsúhlasil, a predstavuje štátnu pomoc, ktorá nie je zlučiteľná so spoločným trhom v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

22 Komisia na základe troch dôvodov (odôvodnenie č. 76 až 80 napadnutého rozhodnutia) rozhodla, že BvS tým, že poskytla zníženie kúpnej ceny, sa nesprávala ako súkromný veriteľ. Aj keď asset-deal 2 bol podriadený zníženiu kúpnej ceny, nič podľa napadnutého rozhodnutia nenasvedčovalo tomu, že táto operácia je menej nákladná ako vymáhanie celej pôvodne dohodnutej kúpnej ceny a vzdanie sa asset-deal 2 (odôvodnenie č. 81). Komisia navyše zamietla tvrdenie žalobcu, podľa ktorého zníženie kúpnej ceny predstavovalo vzhľadom

na zníženie dotácií prisľúbených Spolkovou krajinou Durínsko iba úpravu privatizačnej zmluvy. V skutočnosti usúdila, že BvS a Spolková krajina Durínsko boli v každom prípade rozdielne právnické osoby (odôvodnenie č. 82). Komisia z toho vyvodila, že BvS nekonala v záujme ochrany svojich finančných záujmov, ale v záujme zabezpečenia prežitia žalobcu (odôvodnenie č. 83).

23 Podľa napadnutého rozhodnutia zníženie kúpnej ceny nemôže byť výnimkou z dôvodu pomoci ad hoc určenej na reštrukturalizáciu, pretože podmienky stanovené pokynmi Spoločenstva na poskytovanie štátnej pomoci pri záchrane a reštrukturalizácii podnikov v ťažkostiach neboli splnené. Najmä plán reštrukturalizácie žalobcu sa nezakladal na realistických predpokladoch a obnova dlhodobej životaschopnosti bola pochybná (odôvodnenia č. 92 až 97).

24 Komisia pripomenula podmienku, ktorú musí spĺňať pomoc určená na reštrukturalizáciu, teda že plán reštrukturalizácie musí upravovať opatrenia určené na čo možno najúčinnejšie zmiernenie nepriaznivých dôsledkov reštrukturalizácie na konkurentov (odôvodnenia č. 98 až 101). Napriek pripomienkam jedného z konkurentov žalobcu, ktoré poukazovali na to ‚že na niektorých trhoch výrobkov, na ktorých [žalobca] vykonával svoju činnosť, existoval štrukturálny nadbytok', Komisia usúdila, že podľa informácií, ktoré mala k dispozícii, neexistoval ‚nadbytok na trhu ako celku' (odôvodnenie č. 101).

25 Na záver Komisia usúdila, že podmienka týkajúca sa primeranosti pomoci nebola splnená, keďže neexistoval žiaden vklad súkromného investora v zmysle vyššie uvedených pokynov (odôvodnenia č. 102 až 107). Navyše skonštatovala, že podľa spomenutého konkurenta žalobca predával sústavne svoje výrobky za menej ako trhovú cenu a dokonca za menej ako cenu nákladov a boli mu sústavne poskytované finančné injekcie na pokrytie jeho strát. Komisia teda

podčiarkla, že nie je vylúčené, že žalobca použil tieto finančné prostriedky na činnosti, ktoré narušili hospodársku súťaž a nesúviseli s reštrukturalizáciou (odôvodnenie č. 103). Z uvedeného Komisia vyvodila záver, že zníženie kúpnej ceny nie je zlučiteľné so spoločným trhom (odôvodnenie č. 109).

26 Podľa článkov 1 a 2 napadnutého rozhodnutia:

‚Článok 1

Štátna pomoc poskytnutá [Spolkovou republikou] Nemecko v prospech Technische Glaswerke Ilmenau GmbH v podobe [zníženia o] 4 milióny [DEM] kúpnej ceny stanovenej asset-deal 1 uzatvoreného 26. septembra 1994 nie je zlučiteľná so spoločným trhom..

Článok 2

1. [Spolková republika] Nemecko prijme všetky nevyhnutné opatrenia, aby príjemca vrátil pomoc uvedenú v článku 1, ktorá [mu] bola protiprávne poskytnutá.

2. Vrátenie pomoci sa uskutoční bezodkladne podľa nemeckej právnej úpravy, ak táto umožňuje bezodkladnú účinnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Pomoc, ktorá sa má vrátiť zahŕňa úroky [za obdobie ohraničené] dátumom,

kedy príjemca dostal protiprávne pomoc a dátumom jej skutočného vrátenia. [Dotknuté] úroky [sú] vypočítané na základe referenčných úrokových mier použitých pri výpočte poskytnutia porovnateľnej dotácie na regionálnu pomoc.' [*neoficiálny preklad*]

27 Žalobca uznal, že sa oboznámil s napadnutým rozhodnutím už 19. júna 2001, keď mu zástupcovia BvS odovzdali jeho kópiu.

28 Listom z 23. augusta 2001 Spolková republika Nemecko informovala Komisiu, že má v úmysle, ak s tým Komisia bude súhlasiť, odložiť vymáhanie vrátenia dotknutej pomoci, aby neboli ohrozené rokovania medzi žalobcom a novým potencionálnym investorom."

Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

6 Po vyhlásení napadnutého rozsudku požadovala BvS listom z 8. júla 2004 od žalobcu, aby vrátil zníženú cenu, vrátane úrokov a odpočtu už vykonaných platieb, v súlade s uznesením predsedu Súdu prvého stupňa spomenutými v bode 3 tohto uznesenia, a teda súhrnne sumu vo výške 2 212 027,04 eur. BvS však oznámila, že sa zdrží prijímania opatrení smerujúcich k nútenému výkonu povinnosti vrátenia až do zamietnutia prípadného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia smerujúceho k odkladu výkonu napadnutého rozhodnutia, pokiaľ žalobca podá taký návrh pred určeným dátumom.

7 Vzhľadom na tieto okolnosti podal žalobca osobitným podaním podľa článkov 242 ES a 243 ES návrh na nariadenie predbežného opatrenia, smerujúceho:

1. k odkladu výkonu článku 2 napadnutého rozhodnutia,

   — dovtedy, kým Súdny dvor nerozhodne rozsudkom, ktorým sa konanie vo veci odvolania, ktoré podal 22. septembra 2004 v konaní C-404/04 P, skončí,

   — alebo do dňa, ktorý určí predseda Súdneho dvora;

2. a subsidiárne, k prijatiu iného alebo dodatočného opatrenia, ktoré by predseda Súdneho dvora posúdil ako nevyhnutné alebo vhodné;

3. k tomu, aby sa o trovách konania rozhodlo v konaní o veci samej.

8 Komisia navrhuje zamietnuť návrh na nariadenie predbežného opatrenia vzhľadom na to, že je nedôvodný a zaviazať žalobcu na náhradu trov konania.

9 Schott, o ktorého prípustnosti vstupu do konania na podporu návrhov Komisie rozhodol predseda piatej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa uznesením z 15. mája 2002, navrhuje zamietnuť návrh, o ktorý ide, a zaviazať žalobcu na náhradu trov konania, vrátane trov, ktoré táto spoločnosť sama znáša; subsidiárne žiada, aby predseda Súdneho dvora vyhradil svoje rozhodnutie o trovách konania na čas, keď bude vyhlásené rozhodnutie vo veci samej.

O návrhu na nariadenie predbežného opatrenia

10 Podľa ustálenej judikatúry predbežné opatrenie môže sudca, rozhodujúci o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nariadiť, ak je preukázané, že jeho nariadenie je na prvý pohľad skutkovo a právne odôvodnené (*fumus boni iuris*) a že je naliehavé, keďže je nevyhnutné zabrániť vážnej a nenapraviteľnej ujme na záujmoch navrhovateľa, aby bolo vydané a účinné už pred rozhodnutím v konaní vo veci samej. Sudca, rozhodujúci o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, tak prípadne pristupuje tiež k posúdeniu záujmov, o ktoré ide (pozri najmä uznesenie z 23. februára 2001, Rakúsko/Rada, C-445/00 R, Zb. s. I-1461, bod 73).

11 Tieto predpoklady sú kumulatívne, pričom predbežné opatrenie sa musí zamietnuť, pokiaľ chýba jeden z uvedených predpokladov [pozri najmä uznesenie z 27. septembra 2004, Komisia/Akzo a Akcros, C-7/04 P(R), Zb. s. I-8739, bod 28].

Úvodné poznámky

12 V prvom rade je potrebné uviesť, že skutočnosť, že predmetom navrhovaného predbežného opatrenia je odklad napadnutého rozhodnutia, a teda ide nad rámec odkladu výkonu napadnutého rozsudku, nespôsobuje neprípustnosť tohto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

13 Ak je pravda, že v rámci článku 242 ES nemôžu navrhované opatrenia v zásade prekročiť formálne obmedzenia odvolania, s ktorým súvisia, je potrebné tiež poznamenať, že podľa ustálenej judikatúry sa podanie návrhu na odklad výkonu

proti zamietavému rozhodnutiu predpokladá len za výnimočných okolností, keďže účinkom odkladu nemôže byť zmena situácie navrhovateľa (pozri uznesenie z 21. februára 2002, Front National a Martinez/Parlament, C-486/01 P-R a C-488/01 P-R, Zb. s. I-1843, bod 73, a tam citovaná judikatúra).

14 Keďže je napadnutý rozsudok možné považovať za podobný zamietavému rozhodnutiu z dôvodu, že jeho prostredníctvom Súd prvého stupňa zamietol žalobu v celom rozsahu a s prihliadnutím na skutočnosť, že povinnosť vrátiť spornú sumu vyplýva z napadnutého rozhodnutia, dôvody, súvisiace s právom na účinnú súdnu ochranu, podrobne uvedené v uznesení z 31. júla 2003, Le Pen/Parlament (C-208/03 P-R, Zb. s. I-7939, body 78 až 88), vyžadujú, aby bol žalobca oprávnený v tomto prípade navrhnúť odklad výkonu napadnutého rozhodnutia.

15 Je potrebné dodať, že tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia sa opiera o článok 243 ES, predpis, podľa ktorého môže Súdny dvor nariadiť nevyhnutné predbežné opatrenia vo všetkých predložených veciach.

16 Z okolnosti, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia smeruje k nariadeniu odkladu výkonu napadnutého rozhodnutia a nie napadnutého rozsudku však vyplývajú určité dôsledky na posúdenie existencie *fumus boni iuris*.

17 Akokoľvek platné totiž môžu byť dôvody a tvrdenia proti napadnutému rozsudku, na ktoré sa odvoláva žalobca, nemôžu byť dostatočné, aby na prvý pohľad právne odôvodňovali odklad výkonu napadnutého rozhodnutia. Na predloženie dôkazu vo veci splnenia požiadavky týkajúcej sa *fumus boni iuris* by mal byť žalobca okrem

toho schopný preukázať, že dôvody a tvrdenia, ktorými sa namietala zákonnosť uvedeného rozhodnutia v rámci žaloby o neplatnosť, sú také, že na prvý pohľad odôvodňujú nariadenie navrhovaného odkladu (už citované uznesenie Le Pen/ Parlament, bod 90).

18 Po druhé, pokiaľ ide o niektoré okolnosti predchádzajúce tejto veci, treba pripomenúť, že ako sa uvádza v prvom uznesení v konaní o predbežnom opatrení, uvedenom v bode 3 tohto uznesenia, najmä z jeho bodov 79, 87 a 88 vyplýva, že predseda Súdu prvého stupňa konštatoval, že prvý a tretí dôvod, ktoré uviedol žalobca vo svojej žalobe vo veci samej, nie sú zjavne nedôvodné. Okrem toho, v súvislosti s posúdením záujmov, o ktoré ide, rozhodol, že existovali „výnimočné a osobitné okolnosti, ktoré by potvrdili potrebu nariadenia predbežného opatrenia", pričom podčiarkol, že záujem Spoločenstva má mať spravidla, ak nie takmer vždy, prednosť pred záujmom príjemcu pomoci zabrániť výkonu povinnosti vrátenia celej sumy pred vyhlásením rozsudku vo veci samej, ako vyplýva z bodu 118 uvedeného uznesenia. Súd prvého stupňa v konaní vo veci samej však zamietol všetky dôvody, ktoré predložil žalobca.

19 V dôsledku toho, pokiaľ ide o tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia, pri posúdení požiadavky, týkajúcej sa existencie *fumus boni iuris* sa musí vziať do úvahy, že napadnuté rozhodnutie už bolo sudcom Spoločenstva preskúmané z hľadiska skutkového, ako aj právneho, a že vyhlásil, že žaloba smerujúca proti tomuto rozhodnutiu je nedôvodná.

20 Po tretie nevyhnutnosť v rámci tohto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia uplatňovať právne dôvody, ktoré sa zdajú na prvý pohľad osobitne závažné, vyplýva tiež zo skutočnosti, že tieto dôvody musia byť spôsobilé na jednej strane vyvrátiť posúdenie tvrdenia žalobcu, ktoré vykonal Súd prvého stupňa, keď rozhodoval vo veci samej, a na druhej strane potvrdiť posúdenie, na základe ktorého predseda Súdu

prvého stupňa v tomto prípade pripustil existenciu výnimočných a osobitných okolností.

O fumus boni iuris

21 Navrhovateľ zoskupil dôvody, ktorých sa dovoláva, do piatich kategórií, a to zánik podstatnej náležitosti zmluvy („Wegfall der Geschäftsgrundlage"), kritérium súkromného veriteľa, nesprávne určenie sumy pomoci, plán reštrukturalizácie a nepostúpenie odpovedí, ktoré uviedol vedľajší účastník konania, Spolkovej republike Nemecko.

O dôvodoch týkajúcich sa zániku podstatnej náležitosti zmluvy

22 Pokiaľ ide o tvrdenie, opierajúce sa o zánik podstatnej náležitosti zmluvy, navrhovateľ uviedol sedem dôvodov. Dva z nich kvalifikuje ako hmotnoprávne dôvody, zatiaľ čo ostatných päť sa týka údajných vád konania pred Súdom prvého stupňa. Z dôvodov uvedených v bode 17 tohto uznesenia nebudú sa v súvislosti s týmto konaním o nariadení predbežného opatrenia tieto procesné vady skúmať.

23 Prvým hmotnoprávnym dôvodom navrhovateľ tvrdí, že sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že odôvodnenie, ktoré uviedla Komisia v napadnutom rozhodnutí k odôvodneniu neprihliadnutia na zánik podstatnej náležitosti zmluvy, bolo v súlade s náležitosťami podľa článku 253 ES.

24 Druhým hmotnoprávnym dôvodom zdôrazňuje, že sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v napadnutom rozhodnutí ustanovil, že zamietnutie jeho tvrdenia, týkajúceho sa zániku podstatnej náležitosti zmluvy, nebolo založené na nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustila Komisia s odkazom na článok 87 ods. 1 ES.

25 Tieto dva dôvody, ktoré treba preskúmať v ich vzájomnej súvislosti, sa v podstate zakladajú na chybe, ktorej sa mal dopustiť Súd prvého stupňa, keď nevytkol Komisii, že na jednej strane odmietla pripustiť, že zníženie ceny bolo logickým dôsledkom zániku podstatnej náležitosti zmluvy, a na druhej strane, že v tomto ohľade nedostatočne odôvodnila napadnuté rozhodnutie.

26 V odôvodnení č. 82 toho istého rozhodnutia Komisia, pokiaľ ide o údajný zánik podstatnej náležitosti zmluvy, konštatovala, že BvS a spolková krajina Durínsko boli rozdielne právnické osoby a z toho vyvodila, že nebolo možné prijať tvrdenie, predložené žalobcom, na základe ktorého bolo zníženie ceny s prihliadnutím na zníženie dotácií, prisľúbených touto spolkovou krajinou, iba úpravou privatizačnej zmluvy.

27 V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa vyložil tento záver tak, že vyvodil presvedčenie Komisie, že tvrdenie žalobcu v tejto súvislosti je irelevantné. Poznamenal, že pomoc, údajne prisľúbená spolkovou krajinou Durínsko je investičnou pomocou, ktorá spadá do 23. rámcového plánu o úlohe verejného záujmu „Zlepšenie ekonomickej a regionálnej štruktúry", dá sa povedať, že ide o regionálnu schému investičnej pomoci, zatiaľ čo zníženie ceny nepatrí do tejto osobitnej schémy, a teda nemohlo byť posúdené Komisiou s odkazom na tieto ustanovenia. Na druhej strane podľa Súdu prvého stupňa patrilo poskytnutie takejto údajnej pomoci okrem iného do samosprávnej právomoci spolkovej krajiny Durínsko a nie do právomoci BvS. Súd prvého stupňa potom rozhodol, že

s prihliadnutím na to nie je možné sa domnievať, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď odmietla tvrdenia týkajúce sa práva upraviť asset-deal 1 z dôvodu, že BvS a spolková krajina Durínsko sú rozdielne právnické osoby, aj v prípade, ak táto druhá osoba skutočne prisľúbila žalobcovi uvedenú investičnú pomoc (pozri napadnutý rozsudok, body 70 — 77).

28 Súd prvého stupňa dodal, že v každom prípade žalobca vo svojom písomnom vyjadrení nepreukázal právne dostatočne skutočnosť, že spolková krajina Durínsko mu naozaj prisľúbila poskytnutie investičnej pomoci vo výške 4 milióny DEM. Vzhľadom na nedostatok takéhoto dôkazu sa domnieval, že predpoklad žalobcu, týkajúci sa existencie prísľubu investičnej pomoci uvedenej spolkovej krajiny nie je dôvodný, a teda že nie je potrebné skúmať žalobcove tvrdenia týkajúce sa podoby úpravy zmluvy v prípade podstatnej zmeny okolností ani určiť, či údajný prísľub pomoci spadal pod 23. rámcový plán (pozri napadnutý rozsudok, body 78 — 86).

29 Pred Súdnym dvorom žalobca tvrdí, že otázka, či spolková krajina Durínsko sľúbila alebo nie uvedenú pomoc, je málo podstatná. Podľa jeho názoru spočíva rozhodujúca okolnosť v skutočnosti, že v okamihu uzavretia kúpnej zmluvy sa obe zmluvné strany domnievali, že dohodnutá podpora od tejto spolkovej krajiny bude vyššia.

30 Komisia, ktorá kvalifikuje uvedené tvrdenie ako nové oproti tvrdeniu, prednesenému žalobcom pred Súdom prvého stupňa, zdôrazňuje, že v prípade prijatia dotknutého tvrdenia by sa prakticky ukončil systém kontroly štátnej pomoci, ako ho upravuje Zmluva. Na to, aby sa vyňala pomoc, o ktorú ide, zo systému kontroly, upraveného právom Spoločenstva, by totiž stačilo, keby verejný orgán a príjemca pomoci vyhlásili, že obaja vychádzali zo zásady, podľa ktorej mal tretí subjekt finančne prispieť na nákup a že, vo veľmi pravdepodobnom prípade, keby tento tretí subjekt neposkytol tento príspevok, pristúpili následne k zníženiu ceny.

31 Rozhodnutie o otázke, či a prípadne akým spôsobom sa môže pojem vnútroštátneho práva, akým je zánik podstatnej náležitosti zmluvy, použiť na systém kontroly štátnej pomoci, nepochybne presahuje rámec tohto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

32 Takéto preskúmanie však v tejto časti konania nie je nevyhnutné z dôvodu nedostatku dostatočného počtu okolností, ktoré umožňujú na prvý pohľad dospieť k záveru v prospech existencie jednej z náležitostí, ktorá sa v tomto prípade vyžaduje na uplatnenie pojmu zániku podstatnej náležitosti zmluvy.

33 Na základe písomných vyjadrení žalobcu sa totiž uplatňovanie uvedeného pojmu opiera o predpoklad, že aj BvS, aj žalobca vychádzali zo zásady, že spolková krajina Durínsko mala poskytnúť finančnú podporu vo väčšom rozsahu. Pokiaľ ale ide o BvS, nezdá sa, že by existoval takýto predpoklad.

34 V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, ako pripomenul Súd prvého stupňa v bode 75 napadnutého rozsudku, že zníženie ceny „bolo žalobcovi poskytnuté zo strany BvS, federálneho orgánu pre správu majetku, na ten účel, aby žalobca prekonal finančné ťažkosti a obnovil svoju životaschopnosť, a nie z dôvodu podpory regionálneho hospodárstva v spolkovej krajine Durínsko, čo bolo cieľom 23. rámcového plánu".

35 Súd prvého stupňa okrem toho v bode 16 uvedeného rozsudku konštatoval, že pri predložení svojich pripomienok Komisii k začatiu konania vo veci formálneho zisťovania pripomenula Spolková republika Nemecko, že „zníženie ceny nebolo štátnou pomocou, ale zodpovedalo správaniu sa súkromného veriteľa, ktorý sa snaží zabezpečiť svoju pohľadávku v situácii, keď vymáhanie celej kúpnej ceny by vyvolalo likvidáciu žalobcu".

36 V takom prípade ide o skutkové tvrdenie, ktoré nemôže byť pred Súdnym dvorom spochybnené. Súd prvého stupňa je totiž jediným príslušným súdom, aby na jednej strane zistil skutkový stav, s výnimkou prípadu, ak podstatná nepresnosť v jeho zisteniach vyplýva z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, a na druhej strane, aby posúdil tento skutkový stav. Preto, s výnimkou prípadu skreslenia dôkazov predložených na jeho posúdenie, nie je posúdenie skutkového stavu právnou otázkou, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci rozhodnutia v odvolacom konaní (pozri najmä rozsudok z 11. februára 1999, Antillean Rice Mills a i./Komisia, C-390/95 P, Zb. s. I-769, bod 29, a už citované uznesenie Front National a Martinez/Parlament, bod 84).

37 Napokon, pokiaľ ide o odôvodnenie, ktoré Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí, je potrebné podotknúť, že od tejto inštitúcie nemožno žiadať, aby odôvodnila svoje rozhodnutie podrobným spôsobom rovnako pri odpovediach na tvrdenia, ktoré považuje za nepodstatné alebo len za málo podstatné.

38 S prihliadnutím na vyššie uvedené treba konštatovať, že dôvodmi, týkajúcimi sa zániku podstatnej náležitosti zmluvy a údajného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v tejto veci, neposkytol žalobca dôkaz, aký sa vyžaduje z hľadiska *fumus boni iuris*.

O dôvode týkajúcom sa kritéria súkromného veriteľa

39 Týmto dôvodom žalobca v podstate zdôrazňuje, že na jednej strane Súd prvého stupňa nesprávne vylúčil, že Komisia porušila povinnosť odôvodniť napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o odpoveď, ktorú poskytla v súvislosti s tvrdením, týkajúcim sa správania súkromného veriteľa, ktorým by čelil ťažkostiam žalobcu, a na druhej strane, že neprimeraným spôsobom odpovedal na tvrdenie, ktoré uviedla Komisia v súvislosti s týmto hľadiskom.

40 Bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca sa prostredníctvom tohto dôvodu obmedzuje na rozsiahle opakovanie svojich tvrdení, ktoré už predložil Súdu prvého stupňa, je potrebné zdôrazniť, že napadnuté rozhodnutie obsahuje v bodoch 76 — 83 odôvodnenie, ktoré sa na prvý pohľad zdá byť dostatočne podrobné na to, aby sa, ako to vyžaduje ustálená judikatúra, jasne a jednoznačne ukázal logický postup, ktorý sledovala táto inštitúcia, z ktorého vychádza, tak, aby sa dali zistiť dôvody prijatých opatrení a aby príslušný súdny orgán mohol vykonať svoju kontrolu (pozri najmä rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63, a z 22. marca 2001, Francúzsko/Komisia, C-17/99, Zb. s. I-2481, bod 35).

41 Vo svetle tejto judikatúry nevyplýva, že týmto dôvodom žalobca poskytol dôkaz, aký sa vyžaduje z hľadiska *fumus boni iuris*.

O dôvode týkajúcom sa nesprávneho určenia sumy pomoci

42 Týmto dôvodom žalobca zdôrazňuje, že sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď odmietol jeho tvrdenie, podľa ktorého Komisia nesprávne vyžadovala vrátenie celého zníženia ceny, keďže podstatný prvok pomoci, ak vôbec ide o pomoc, bol v skutočnosti nižší ako čiastka zníženia ceny. Súd prvého stupňa pri svojej úvahe neprihliadol na skutočnosť, že ak by aj bolo pravdepodobné, že súkromný veriteľ nebude súhlasiť so znížením ceny porovnateľným s tým, ktoré poskytla BvS, takýto veriteľ by v každom prípade vzal do úvahy možnú platobnú neschopnosť žalobcu a dodatočné náklady, ktoré by z toho vyplývali, a preto by sa rozhodol v prospech zodpovedajúcej úpravy ceny nižšej ako nadobúdacej ceny.

43 S odkazom na judikatúru Súdneho dvora Súd prvého stupňa v tomto ohľade najmä pripomenul, že zrušenie protiprávnej pomoci prostredníctvom vrátenia celej sumy je logickým dôsledkom zistenia jej protiprávnosti a že vrátenie protiprávne poskytnutej pomoci, ktorým sa obnovuje predchádzajúci stav, nemožno v zásade považovať za opatrenie neprimerané účelu ustanovení Zmluvy v oblasti štátnej pomoci (pozri najmä rozsudok zo 14. januára 1997, Španielsko/Komisia, C-169/95, Zb. s. I-135, bod 47).

44 Preto treba konštatovať, že žalobca týmto dôvodom neposkytol dôkaz, aký sa vyžaduje z hľadiska *fumus boni iuris*.

O dôvode týkajúcom sa neprihliadnutia na zmenený plán reštrukturalizácie

45 Týmto dôvodom žalobca tvrdí, že Súd prvého stupňa mal vytknúť Komisii, že pri prijímaní svojho rozhodnutia neprihliadla na zmenený plán reštrukturalizácie z roku 2001, ktorého zámerom bolo nahradiť plán reštrukturalizácie z roku 1998.

46 Pri predstavení svojich úvah, ktoré mal sledovať Súd prvého stupňa, keď toto tvrdenie zamietol, žalobca opomenul uviesť, že Súd prvého stupňa v bode 158 napadnutého rozsudku pripomenul nasledujúce pripomienky nemeckých orgánov, ktoré boli uvedené v oznámení z 27. februára 2001, adresovanom Komisii: „Nemecká vláda však zastáva názor, že na základe typického trhového správania

BvS môže Komisia skončiť konanie bez skúmania úprav plánu reštrukturalizácie, ktorého detaily je ešte len potrebné odsúhlasiť."

47 Na prvý pohľad nič nebráni tomu, aby sa takéto skutkové zistenie považovalo samé osebe za dostatočné odôvodnenie toho, že sa Komisia môže na základe informácií poskytnutých nemeckou vládou opierať o plán reštrukturalizácie z roku 1998.

48 Treba teda konštatovať, že žalobca týmto dôvodom neposkytol dôkaz, aký sa vyžaduje z hľadiska *fumus boni iuris.*

O dôvode týkajúcom sa nepostúpenia odpovedí, ktoré uviedol vedľajší účastník konania Spolkovej republike Nemecko

49 Uvedeným dôvodom žalobca zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vyhlásil, že porušenie práv na obhajobu, ktoré zistil, vyplývajúce z nepostúpenia odpovedí, ktoré uviedol vedľajší účastník konania Spolkovej republike Nemecko, nedosahovalo taký význam, že nedodržanie týchto práv by samé osebe mohlo spôsobiť zrušenie napadnutého rozhodnutia.

50 Keďže podľa ustálenej judikatúry, podľa ktorej takéto porušenie práv na obhajobu spôsobuje zrušenie iba vtedy, ak by pri neexistencii tohto porušenia mohlo konanie

dospieť k inému výsledku (pozri najmä rozsudok z 5. októbra 2000, Nemecko/Komisia, C-288/96, Zb. s. I-8237, bod 101) a pri neexistencii okolností, ktoré umožňujú na prvý pohľad dospieť k záveru, že nedostatok odoslania dôkazov, o ktoré ide, by mohlo postihnúť obsah napadnutého rozhodnutia, je potrebné konštatovať, že žalobca neposkytol týmto dôvodom dôkaz, aký sa vyžaduje z hľadiska *fumus boni iuris*.

51 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca žiadnym z dôvodov, ktoré uviedol, nemohol preukázať existenciu *fumus boni iuris*, ktoré zodpovedá kritériám upresneným v bodoch 12 — 20 tohto uznesenia, a je spôsobilé odôvodniť odklad napadnutého rozhodnutia.

52 Vzhľadom na tieto okolnosti, nie je možné rozhodnúť inak, ako zamietnuť návrh smerujúci k odkladu výkonu napadnutého rozhodnutia alebo nariadeniu iných predbežných opatrení.

Z týchto dôvodov predseda Súdneho dvora nariadil:

1. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia sa zamieta.

2. O trovách konania sa rozhodne v konaní vo veci samej.

Podpisy